

— Мога ли подъ васъ да прѣнощувамъ? любезно ги запиталъ той.

— Заповѣдайте, заповѣдайте, качете се подъ моята шапчица, тамъ е топло и запазено! . . .

Въ това врѣме кацнала и *божа кравичка*. Тя неусѣтно се блѣснала въ гжбата и съ умиленъ гласъ проговорила:

— Извинете, извинете за невниманието ми!..

— А, тѣ съ дребни работи, казала учтиво гжбата. — Не желаете ли да прѣнощувате у насъ? . . . .

— Благодаря ви! . . . и животинката се качила подъ шапчицата на гжбата.

Слѣдъ малко се показала *жабата*, безъ позволение и много небрѣжно се облегнала у крѣхкото стебълце на гжбата.

— Извинете, но вие ме много блѣснахте! . . . Останете подъ моя покривъ, г-жо жабо, тука ще прѣнощувате спокойно! . . .

— Азъ и безъ твоята покана ще остана! — казала горделиво жабата.

Тя си дигнала очитѣ на горѣ и забѣлѣзала малкитѣ насѣкоми. Тѣ треперали отъ неочаквания неприятель. Жабата си прострѣла лепкавото язиче и свалила брѣмбаря въ устата си. Слѣдъ него и божата кравичка. . .

— Ахъ, каква разбойница, това ли очаквахъ моитѣ добри гости! . . . заохкала и заплакала гжбата.